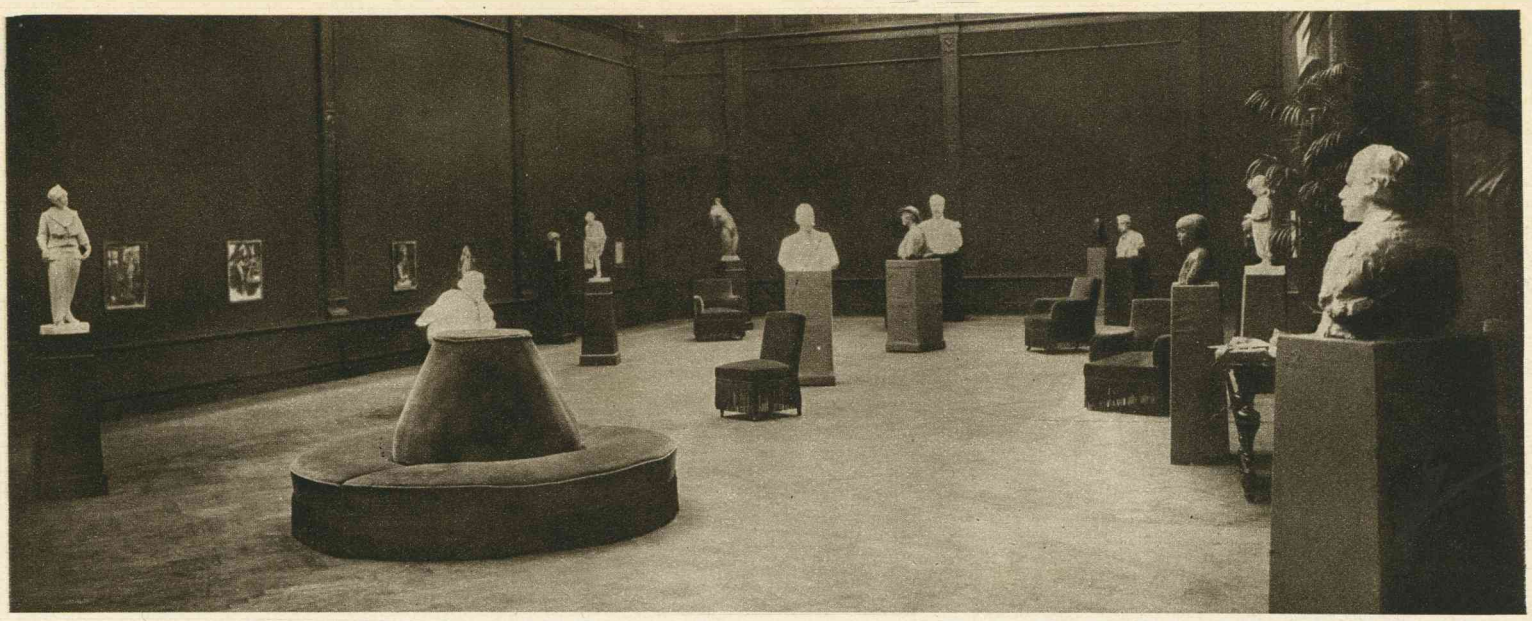

WERK VAN GEORGES VAN TONGERLOO.

In „Pulchri Studio" te 's-Gravenhage wordt een tentoonstelling gehouden van de werken van den talentvollen Belgischen beeldhouwer Georges Van Tongerloo. Wij geven hierboven een totaal-indruk van de expositie, die, smaakvol ingericht, zich in een ruime belangstelling van het kunstlievend publiek verheugen mag. (*foto „Rembrandt".*)

moeder en zuster, die onbemiddeld waren achtergebleven, te onderhouden. Dat was de ondergang van zijn ideaal geweest.

Zijn liefste wensch, Willy Mulder tot zijn vrouw te maken, was daarmede vervlogen. Dat was een wreede tijd voor hem geweest. Zij ontmoetten elkander dikwijls, en vaak, als hij bij Willy thuis was, zong hij bij de piano. Hij zag haar in zijn verbeelding zitten voor het klavier, haar slanke taille gehuld in een wit mousselinen japonnetje. De brandende kaarsen wierpen een rossen schijn op haar lief gelaat. 't Was hem dan vaak bijna te machtig geworden, zijn liefde voor haar, maar hij durfde, wilde het haar niet bekennen, omdat hij begreep het in zijn omstandigheden niet te mogen doen. Hij zou haar nooit kunnen geven, waar zij volgens haar stand recht op had en het zou hem vernederen indien hij van haar durfde vragen zich aan hem, die haar niet eens behoorlijk zou kunnen onderhouden, te willen verbinden. Hij had wanhopig tegen zijn liefde gevochten, den mateloos-zwaren zelfstrijd gestreden, een strijd, die zooveel te zwaarder was, wijl-ie wist, dat ook zij van hem hield

En weer hoorde hij zich zingen bij de piano het lied, waarin-ie heel zijn leed en verlangen vertolkte :

Der Liebe habe ich nie genossen
In Demuth immer nur entbehrt.

Hij zuchtte diep. Ach ja, nu was zij getrouwd. Ja, getrouwd en gelukkig met een ander. Nu heette zij Mevrouw Van Walen, óók voor hèm. — „Zeg eens!" zij zag hem recht in de oogen, „waarom ben jij niet getrouwd?"

„Ik ben te oud!"

„Een man is nooit te oud. Integendeel, de jaren maken hem begeerenswaardiger!"

Harry vertrok den mond tot een glimlach.

„U wilt misschien weer goed maken, wat U daarstraks bedorven hebt door van mijn grijze haren te spreken?"

„O, in 't geheel niet! Ik meen wat ik zeg. Wij, als meisjes, raken verliefd op jongelieden, maar wij eindigen met mànnen te huwen! Mànnen, die het leven kennen!"

„Wilt U dan misschien trachten mij uit te huwelijken? U weet het zelf: het gaat niet. Ik moet voor mijn moeder en zuster zorgen. Ons kleine bezit, dat wij na het overlijden van mijn vader overhielden, is aan mijn studie ten koste gelegd en nu heb ik den plicht, dat terug te betalen, door voor hen beiden te zorgen en ons leven daardoor draaglijk te maken."

„Och, arme, hoe moeilijk is voor jou het leven!" Ze zei het medelijdend, terwijl ze terugdacht aan hun beider liefde, want, al had hij het haar nooit gezegd, zij had het altijd geweten,dat hij haar niet gevraagd had, alleen omdat hij het door zijn positie niet kon doen. Innerlijk had zij zijn strijd meegestreden. Ook zij had gevoeld de onmogelijkheid van een huwelijk. Niet dat zij zich niet gaarne de opofferingen had willen getroosten om zich met een schaarsch inkomen te behelpen, maar zij wist dat haar ouders nooit toestemming zouden geven tot een verbintenis met Harry van Galen. Zoo waren zij door het lot van elkaar gevoerd, zonder elkaar hun liefde ooit te hebben bekend. Zij was met haar ouders vele en lange reizen gaan maken en Harry, die een plaats had gekregen als chemicus aan een suikerfabriek, was bij hun terugkomst in de stad, reeds lang daaruit vertrokken.

„Ja," antwoordde Harry na een pauze bitter, „plezier is er niet veel in het leven. Mijn moeder is lam geworden; zij ziet het leven slechts door het raam voorbijgaan. Mijn zuster is te oud om te huwen en doet met een dienstbode het huishouden. Iedere cent moet worden omgekeerd. De ziekte van mijn moeder kost veel. Bovendien ben ikzelf van den winter ziek geweest en hadden wij dus meer geld noodig dan gewoonlijk. Nu heeft de dokter mij tot herstel van mijn gezondheid veertien dagen naar zee gezonden. En zoo ben ik hier... Ja, dat noemt men ook nog leven." kwam het droefmelancholisch.

Zij zag hem medelijdend aan. Ja, het leven was voor hem niet fortuinlijk geweest. Wat was hij veranderd. Zijn das, zijn costuum, alles was zoo weinig opvallend, zóó heel anders dan vroeger, toen hij nog bij haar thuis kwam. Ja, het was hem wel aan te zien, dat-ie van het leven niet veel meer verwachtte, dat-ie geen lust meer had op veroveringen uit te gaan. Een idee kwam in haar op: zij wilde hem nog eenmaal vreugde, nog eenmaal levenslust schenken. Een lachje speelde om haar mond en hem op den arm tikkend, zei ze ongedwongen: „Harry" — ze noemde hem voor 't eerst weer bij zijn voornaam — „Harry, nu zijn we weer een paar dagen bij elkaar. Nu zullen we vroolijk zijn en denken we zijn weer zoo jong als toen.... voor tien jaar... weet je nog wel?... Harry, ik ben zoo blij, nu, zoo gelukkig!"

Zij was opgestaan en stond nu recht voor hem.

Haar wangen gloeiden van opwinding. Het leek hem, alsof de jaren zonder sporen na te laten, aan haar voorbijgegaan waren. Zij was nog even schoon en kinderlijk-onbevangen als vroeger. Alleen lag een matte uitdrukking op haar gelaat, alsof ook zij niet dàt geluk in het leven gevonden had, wat zij gehoopt had te zullen vinden... overigens was zij nog geheel dezelfde. Alleen hij, hij was niet meer zooals voorheen. Daarvoor was zijn leven te hard geweest....

Het was reeds donker geworden. Vanover de zee kwam een koude wind. Zij keek naar den hemel. „O, hoe houd ik van de sterren! Meer dan van de zon of de maan!" Zij vouwde onwillekeurig de handen van aandacht. „Kom, Harry, laten we naar 't strand gaan!"

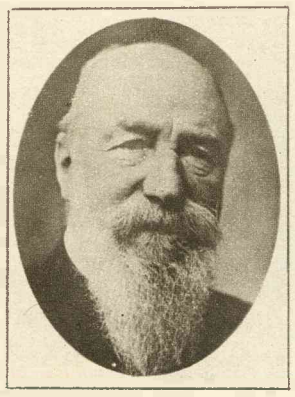
„Je zal kou vatten, Willy!"

„Ach neen, kom maar mee!"

Zij gingen tot aan de duinen, waar het helm ruischte in den wind. Haar voet gleed uit in het zand. „Toe, geef me een arm, Harry! Zoo, goed stevig!" Dan klommen zij tegen de duinen op. „Naar dien hoogen!" Haar smalle, blanke hand wees den weg. Plotseling stond zij stil. „Hoe mooi is het hier... hoe mooi!"

Een oogenblik dacht Harry, dat zij zich tegen hem aan zou vlijen, zoo dicht stond zij naast hem. Hij wilde zijn armen om haar schouders leggen, maar dan blitste hem plots door zijn doffe denken: „Wat... wanneer zij je slechts uit medelijden liefheeft, slechts om je een glimp van geluk te geven voor je eenzaamheid?" Zijn verstand overheerschte zijn gevoel en deed hem correct en hoffelijk naast de vrouw gaan die hij beminde. Zij keerde zich tot hem... hij voelde haar gloeienden adem langs zijn gezicht gaan... rook het parfum van haar haren. Zijn denken werd beneveld, maar hij dacht bij zichzelf: Neen, wat moet het later worden? Ontgoocheling. Het slot zou slechts scheiding en onplezier geven. En wanneer zij nòg werkelijk van hem hield, dan zou de scheiding dubbel hard voor hem wezen. En voor haar! Neen, dat mocht niet terwille van één uurtje geluk in zijn leven.

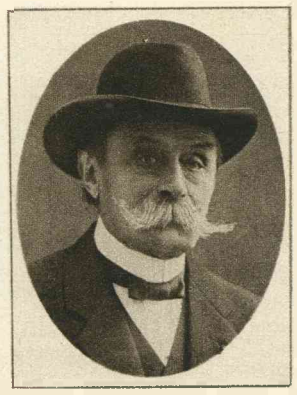
Hij moest weer terug in zijn eenzaamheid en zij, zij kon hem toch niet toebehooren voor altijd. Zijn hoofd was moe. Hij vroeg haar terug te gaan. Zij zag hem verlangend aan, maar hij keek als in gedachten verzonken naar de diep-donkere zee, wier golven een melancholisch lied zongen. Een lied van voorbije liefde, van verloren geluk en van weemoed. „Harry!" Zij nam zijn hand en hield die lang vastomsloten in de hare, terwijl zij haar gezicht dicht bij het zijne bracht en hem smeekend in de oogen keek. Doch

G. A. A. MIDDELBERG.†

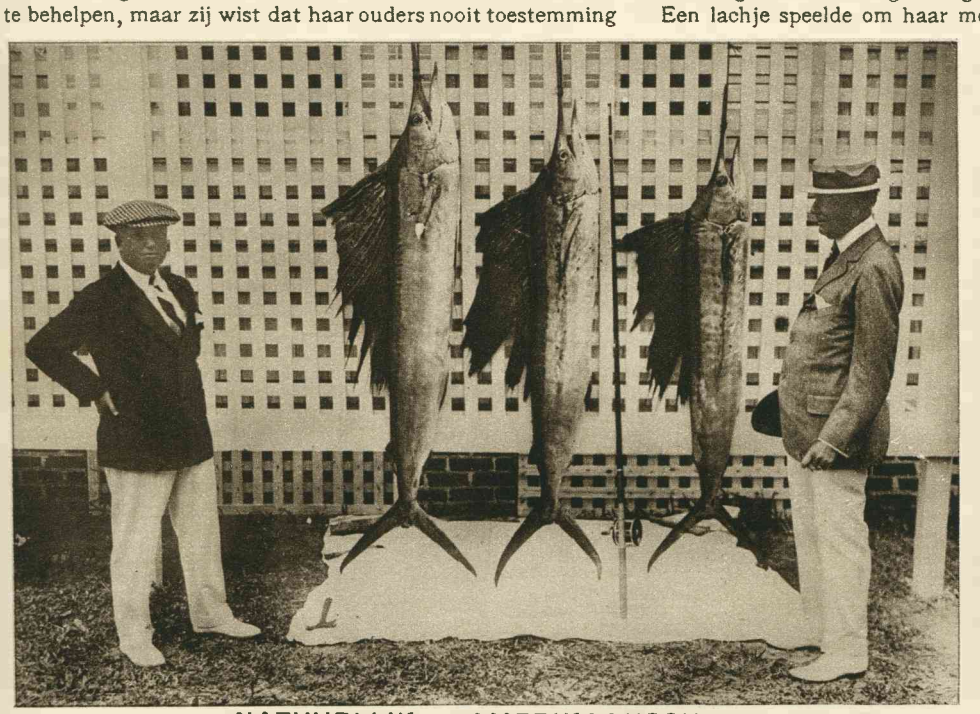

W. L. H. KOSTER HENKE.

TH. STANG.

Te Loenersloot is op den leeftijd van bijna 70 jaar overleden de heer G. A. A. MIDDELBERG, een der meest bekende figuren uit de Zuidafrikaansche beweging, oud-directeur van de Z.-Afrikaansche spoorweg Maatschappij. — De heer W. L. H. KOSTER HENKE, commissaris van Politie in de 1e sectie te Amsterdam, heeft met ingang van 1 April a.s. zijn ontslag uit den dienst gevraagd. De heer Köster Henke is een zeer gezien ambtenaar, die verschillende werken schreef over en voor het politiecorps. — De heer TH. STANG, vroeger directeur, thans adviseur van de Haagsche duinwaterleiding, vierde verleden week zijn 80sten verjaardag.

NATUURLIJK... AMERIKAANSCH!

Den heeren Harlan Bolton uit Chicago en Walter Mitchell uit Boston gelukte het in enkele uren tijds een drietal vliegende visschen te verschalken, waarvan de grootste 7 voet 9 inches mat. Wel een reusachtige vangst!

DE SLUITZEGEL-WOEDE OPNIEUW ONTBRAND! (*V.F.B.*)

Door de firma Posthumus te Amsterdam is het langzaam voortsmeulend vuur der sluitzegel-manie opnieuw heller aangeblazen: voor de talrijke liefhebbers (-sters) heeft zij namelijk ettelijke duizenden door haar in den handel gebrachte sluitzegels (zie de afbeeldingen in een onzer vorige nummers) uit de ramen van haar gebouw op den N.Z.-Voorburgwal gestrooid. Dat er voor deze sluitzegel-verschaffing interesse was, demonstreert onze foto duidelijk genoeg.